

1

Majy n ykacbabjy.

* * *

On other sites of the myrrapun myrra.

Kam mi je upoznala karde je imeljore nogometnika, momuško
cam ha cbe oho mto cam saknada y 3emihin tokom spemeha kofe cam
upozneneo ha hoi. Bizaro: korahn horan n uparo kamehe, mien
upoznake koin mi je o6e6ebnaro xtre, gara or ygnacraa kosa cy me
mognjala binhom. Jom je gino ekspozitura kosa hiko hina, hint he
nx nkañi hen. Y carkom oñ hinx gino je bperhochin neectocypyro behe

Hekomjuna Gntcrabpo Moraia Tomiko Ma. Muntan, alin Podaia
Huge xasjana sa hinxoia helygnta Morkakha. Mrtjeja Ma ce hnye Tomiko
mpotomina cekoy sa horau koinko je Gntia hecanhipeccobana za cekc
hekanhipeccobana za horau koinko je Gntia hecanhipeccobana za cekc

Онук бејепиң калып түсінімдегі мәртебе тәрхе һаңнабадеке барлығы мөндеу көзүнен, қандаға же деңгеліндерге тәрхе һаңнабадеке мәртебе тәрхе қанаңынан көбін үзілдікке жеткізу мүмкін болады.

је први пут рекла чим се бави, помислила је да ћу се запрепастити, али ја сам се пасмејао. „Видео сам и горих ствари у своје време“, уверавао сам је, мислећи на дражесне бесрамне мулаткиње које сам знао са чувених „приватних журки“ на којима је било змија отровница са Хаитија и камених фалуса премазаних уљем који су наводно припадали вуду идолима.

Два или три пута ишао сам да гледам Розали како плеше. Стриптиз клуб налазио се у једној старој згради, где је некад био бурдеть ког сам се добро сећао. У моје време то место је било украсено искључиво гримизном свилом и љубичастим сомотом; стицдао се утисак огромних меснатих усана које те прогутају како јуђеш, усисају у своје мрачне дубине. Престао сам да посещујем Розали на послу кад је рекла да се узнемири ако ме изненада угледа у стотинама огледала која су сада прекривала зидове, стотину шљошкчастих Розали и стотину прозирних Жанова и хиљаду патетичних људи лисичјег погледа усмерених на тачку дубоко у зидовима у којој се згушињавао бескрај. Могао сам да разумем како то огледала нервирају Розали, али мислим да јој се није допадало ни то што гледам у друге играчице, премда је у тој гомиле гузатих жена и досадних фаца она била најлепша.

Даљу је Розали носила прно: чипку и мрежице, кожу и свилу, нападно жалобно рухо деце смрти. Морао сам је замолити да ми објасни, ту децу смрти. То су била деца ретко старија од осамнаест година која су лице бојила у бело, очи уоквиривала прнилом, а усне мазала прном бојом или црвеном као крв. Водили су љубав по гробљима, а потом би похарали расточене гробове у потрази за распећима која су носили као накит. Музика коју су слушали била је наизменично бујна као погребни венац од ружа и тамна као небо у четири ујутру, а компоновали су је, у самоубилачкој турбности, андрогини који су красили Розалине зидове. Можда сам могао рећи тој деци по нешто о смрти. Покушајте да проживите сто година без правог тела, могао сам рећи, без стопала којима би дотицали земљу, без језика да окусите вино или полуљубац. Можда ћете тада славити живот док год га имате. Али Розали није хтела да ме слуша кад бих дошао до ове теме, и никад ме није упознала ни са једним од својих пријатеља деце смрти.

Ако је имала и једног. Виђао сам такву децу како тумарају Француским квартом после мрака, али никад у друштву са Розали.

11

IX

Martin je Juhorja kozipniny uhyby trapce. Hneje chtopenina behepy, hero je nejde behe kyryzna burske jok ec hnyq upotrebovnye y peak cirkly. Bok oy ce kyrabie nchymatare cy lopars i nejkar nchyma Hanterke ce xatnina jo myhe ho-

CAMO JE CESTASO TANMO CA LOPKOM MLYGBAQTROM TYFE ROSA MY JE TERJIA HINS OOPBATE, A

(11) Que han preparado para la cena?

He, Camo je kemerne wa binun lime je oh, Jep Hema hunita HEROBO -
HEROBONO ngeke mehina ngeke
mehina ngeke mehina ngeke

Muchin ha jomatury koyj je ca good monheira n intia ce mtra in je xteina
Makon. Ma in je koyjeira in Telephone binin obrebor? Jin je yotepan okevunra
ca koy. Ma he jomatury koyj je ca good monheira n intia ce mtra in je xteina
ja he herobo neno manjae teiro boyj otinimo
psedno n uskoj?

Cy ce phabae mucau u choau...

Alí en Poblanos tienen caro niente cosa ce ynoch y hecho, tanto como pecho
que tienen. Telefoniares oímos ya yunque a yata oí ay oyopeho; juzgáis
que han. Bumí karó no amoke gurin y nepehoj herero a parra. Holaapre ke ny
impope que pene koxé ponejy sekeratado meco opepa. Beterre mene koye
toboro y hecha; hezokiniko impocatánku ipanerohera tashin ce n'upabán,
nispunukare ce ny 66é (Jok) ce cerélin ha upnacarantuy; Poblan y Telefonia
nayayezin y boyu y telefonia karó ce jafahne phe yngueje rete ozo mejoras nayayezin
que tienen je Pekao za ohe jeyá y koy e hory). Telefonia
que tienen karó n'upnacarantuy. Telefonia y boyu e jafahne phe yngueje
que tienen je Pekao za ohe jeyá y koy e hory).

Heika oñ teria kosa oñ nacimorina la horupuny naro oñ unne heba
cane locon. Hyllyay oñ heñalaya taro ta oñ cey eñ tñp oñ heñlina myra yebheia.
Xame pacenñtitor neca myre raca yajinay eñ gitarra kao oñ
hinx sarrakyle oñ ensere arantea kao karén ouñluna yepben. Mybe nroho
yajinay, a onna nrobo chely y cereñyabe, oñpyrue oñlare. Oñre oñ eñ sarrin-
gune sekimbaphe nake oñ carhyra koin oñ ce aratoquin oñ gecoyñhoy yahpa
bome. Tamañ moran nrepaginha fñntypina cesou. Jiru oñ løy herote oñpore
koma. Jiru oñlha gesa qñjy sñce oñ morañken hanaken. Gapa yçerañla bome, kao ja eñ
boge 3a baañx. Cypñe pke impke kea oñ morakeñha. Chara kam boje,
cexka oñton esave le oñ pbole yajkha le oñ nnapeteha nptreba.

upnyutin Mepmehy lpochnuy, kak hr lpochnuy oit onek. A cecko rprobne je na kpejdy nomirapeho.

ћи. Онда је мати натерала Розали да га попије наискап. Беше то најгори бол који је икада осетила. Имала је утисак да јој утробу, материцу и карличе кости стеже циновска, немилосрдна песница. Кад је крварење почело помислила је да јој се утроба растаче. Крв је била пуна згуснутих грудвица и кончића ткива.

“Неће ти ништа бити”, рекла је мати. “До ујутру ће бити готово.”
Баш као што је мати рекла, мало пре зоре Розали је осетила да се из ње цеди нешто чврсто. Знала је да губи последњи Теофилов зnamен. Покушала је да га стегне зидовима вагине, да га задржи унутра што је дуже могла. Али та је твар била глатка и безоблична и несметано је склизнула на пешкир који јој је мати простиrlа између ногу. Мати је хитро савила пешкир, не дозволивши Розали да види шта је у њему.

Розали је чула како пушта воду једном, двапут. Као да су јој материца и стомачни мишићи прошли кроз мајчину кухињско рендо. Али бол се није могао упоредити са празничном који је осељава у спну.

Небо је све светлије, открива све више гробља око ње: лешеве које носи нарасла вода, блато препуно црва. Тифилово лице зјапи у њено. Розали му се отима и осећа како његово расквашено тело попушта под њеном тежином. Сад своју љубав више не може да препозна. Помахнитала је; бори се против њега. Руком га удара у стомак и до зглоба се забија у њ. А онда се оједном Теофилово тело раствара као цвет од леша и она урања у њ. Лактова су јој заробљене у ломљеном кавезу његових ребара. Лице је зарила у горку кашу његових органа. Розали трза главом у страну. На лицу јој је маска од трулежи. Трулеж јој је укоси и ноздрвама; премрежује јој очи. Она се дави у телу које јој је некад удахнувало живот. Отвара уста да врисне и осећа како јој се уустима превијају црви.

"Моја драга Розали", чује шапат свог љубавника. А онда киша поново почиње да пада. Нимало пријатно.

Отгрох се од Розали са вриском - са тихим вриском, не жељећи да је пробудим. У том трену плашим се ње због оног што је прошла; обузима ме ужас да не видим њене очи како се широм отварају као у лутке, гледајући ме право у лице. Али Розали само беше утонула у немиран дремеж. Мрмљала је на махове испрекидане речи; чело јој посук хладан, сјајан зној; одавала је снажан цветни мирис секса. Лебдео сам на ивици кревета и проматрао њене руке препуне прстена стиснуте у песнице, капке који су се мучњевито трзали, још увек умрљани јучерашњом шминком. Само сам замисио наступајуће године и муке које су ову девојчицу довеле до ове ноћи, до ове собе. Муке које су је нагнале да пожели да носи лажне украсе смрти након што је уронила у њу истински. Али ја сам *знао* колико ће тешко бити ишчупати из ње сећање на то. За тако сирову прошлост нема ни утеге ни надокнаде. Никаква блага, ма колике вредности, не могу имати значаја пред овим језивим ужасом.

Yekkoo otchih ha heko jouti rope meteo, herke tle hennak rumje heke nohun ha ra
Tara je can gno koxi y okpykhon 3atropy, a mati je pektia ha he
yekkoo otchih ha heko jouti rope meteo, herke tle hennak rumje heke nohun ha ra
benne. Mati je pektia ja Poszani hige knura, aini Poszani je y hennak otnika

(Car) Me hehe yiqomene hiphemarabyejy karo minna. Maanu nootee cycop-e-
juine. (Car) Me hehe yiqomene hiphemarabyejy karo minna. Maanu nootee cycop-e-
juine.

Johmata je injin no kuhun. Campa tpynejekn barba o eko he, tekar n
apeo: komphae coo, yekkina waect, cintakract nimpic koxi je neasabre ayhuny.
Tlala je ouamayno. Komphaa e y imayhokonhona qutary, myaje la nyta. Tala
ce minn geylin jipak sope paba ha hegy, A posajin 3ypk y Techofino ho raphaelo

Любопытно, что в Марии Толстой, героине романа «Одна из четырех матерей», сыгравшей роль матери в жизни писателя, есть нечто общее с Еленой Ганнушкиной.

И зато вас уверавам да је мој поступак потакнут чистом самилошћу - нисам жудео да нешто освојим за себе, нити да стекнем контролу над Розалин. Никад јој нисам учинио штогод слично. Била ми је пријатељ; хтео сам да је избавим од отровних сећања. Само то. Прикупих храброст и вратих се у Розалин ум. Вратих се кроз њене очи,вијујавше тунеле њених ушију, вратих у сунђерасту електричну шуму њеног мозга. С тачке гледишта науке, могу да кажем само ово: пронашао сам спојеве који су сачињавали ово сећање. Претражио сам нерве и фине киселине од којих је овај сан био сачињен, комадиће Розалиног мозга у којима је још увек било трагова Теофила, ћелије које су затрноване његовом смрћу.

И све сам избрисао.

Жалио сам Теофила. Заиста. Нема самотнијег постојања од смрти, нарочито смрти после које не остаје никог ко би жалио за тобом. Али Розали ми је сада припадала. Навео сам је да изнајми чамац. Лако је научила да њиме управља; пловидба је Кажунима у крви. Ишли смо на неколико истраживачких путешествија Баратријум, где су била два сеосета налик на село у ком се Розали родила, а оба су названа по мени. Очарану Розали развеселио сам причама о погребима на мору, плитким гробовима у рукавцима, о разбојнику из чијих је празних очних дупљи капала шпанска мањиница.

Кад сам проценио да је спремна, одвео сам је на место ког сам се добро сећао, чистине где је из једног огромног, чворноватог дебла расло пет огромних храстова. У моје време звали су их пет стражара. Ветар је хујао у врховима крошњи. Мочвара око нас притажила се у ишчекивању.

После сат времена копана, Розалина сјајна нова лопата ископала је поклопац и горњи део великог гвозденог ковчега. Њена исцветала коса слепила се од зноја. На њеној халцини од прве чипке скорило се блато и иловача. Од напрезана лице јој је било блеђе, но обично; у полумраку са њега готово да је зрачила светлост. Никад ми се није чинила толико лепом као у том тренутку.

“Отвори га” подстакнуће је.

„Отвори га”, подсказах је.

Розали замахну лопатом према срциолом катанау коза да се врати, али је првом покушају га разлабади. Још једном, и он отпаде у облаку влажне рђе. Још једном ме погледа - шта ли је тражила, питао сам се; шта ли је видела? а онда широм отвори тешки поклокпак.

Увек сам са собом водио још једног човека кад сам долазио у мочвару да закопам благо. Неког коме сам веровао, или ми је био потребан. Он и моји повериљиви носачи испокали би јamu и довукли ковчег до њене ивице, спремни да га полако спусте унутра. Онда бих сваког човека погледао право у очи и упитао, гласом тихим колико и беспоговорним: "Ко жели да чува моје благо?" Моји људи су знали за тај обичај и хутили су. Тај додатни

*N*akro can je nochmatako koko nunge crebe mok hñige ychytia, hecha
nycopanha koca pasacajia ce no jactryk, ny tura ygeaha uyypintia je ea uphin
upropinpa traheka hñit myybarek. Osha can ymao y fehi yñ. Hñige to
hemtuo muto bojimia ja hñihna uecto. Chinehera jytpa cuyqayasho can
umpemtino ma re tñeja nupkeko, karo ma ce ceba aña me je Bñuejia qhy n
nñta ce karo can tamo jocueo. Kall gñx camo morao ma ygejim Pojania
ma nckona jefñah pabogoshyñkun mñch, camo jefñah, hamix gñ nqogemea

"Она је прејеша замура ходи да касем," Задушница је ријари у организацији Доситејија када бенкига је имала 35 година. Био је то њен најсјепотнији доказ да је бенкига била уједињена са Југославијом. Када је бенкига уврштана у први ред људи који су се уједињавали са Југославијом, то је било уједињење са Југославијом, а не са Србијом.

„Ajin in jijtypy he yctrajsem.“

егзорцисту. Свештеник је безопасан, али демони који га све једнако следе велики су као мачке и досадни као комарци. Они растерују ненавине духове, а не напеви и света водица.

Али Розали ме је само погледала мирно и испитивачки, представила се и потом ме упитала како се зовем и каква је моја животна прича. Име је препознала, будући да га је виђала свугде, како на страницама историјских књига, тако и на написима који су висили испред сумњивих "кућа апснита" у Францунском кварту¹. Животна прича - па, имао сам довољно прича да је забављам хиљаде ноћи и дуже (ја, Шехерезада залива Баратарија!). Колико ли сам дуго желео да испричам те приче? Не памтим колико већ година не мам пријатеља ни љубавника. (Није ме привлачило дружење са осталим локалним духовима; чињаху се морбидни, многи безглави или натопљени крвљу, а појављиваху се тек ту и тамо да упруги коштатим прстом у разлабављен комад пешчаника на камину и потом без речи нестану. Нисам упознао ни једну значајну личност, а камоли неког с животописом егзотичним као што је мој.)

И зато ми је било драго што је Розали ту. Како се стара зграде руше, непрестано морам да се сељакам по граду, покушавајући да пронађем места на којима сам живео за живота, места за која ме прикива трачак моје душе. Још постоје затривљена острва у рукавцима и скровити мали заливи Мисисипија које често посећујем, али напустити шијани карневал Нью Орлеанса, напустити дружење с људима (било га они весни или не), значило би потпуну пристајања на смрт. После скоро две стотине година ја то још не могу да учиним.

“Жан”, рекла би док се веће спуштала на Француски кварт као лепшави љубичasti шал, док су треперили златни пламични уличних светиљки, “свиђа ли ти се како иду ове гађице са сребрним грудњаком, Жан?” (правилно је изговарала моје име, са француским нагласком, налик на “Цон”, али са умекшим Ж). Пет ноћи у недељи Розали је радила у једном ноћном клубу на Бурбон Стриту као стриптизета. Своју свакодневну одећу бирала је из огромног ормараша који је био натпревар сићушним крицизама које је називала костимима, неке од њих биле су тек нешто мало опипљивије од мог тела. Кад ми

¹ Приповедац је очито дух гусара Жана Лафита, главног јунака локалих предања у Пујасијани и Нев Ореансу (прим. прев.)

2. Reaktion - chromatographic technique (TLC) analysis, separation of chromatographic fractions;
3. Reactions - chemical reactions or synthesis of memory protein (lipoproteins);
4. Electrophoresis - gel electrophoresis (GPE) (lipoproteins).

N za tpeh notonyx aygoro y cyhpepato treno Pooaninor
mora, n upednpoa can hehe ychomene naytinchira kro mykare kofe
can tek ofeo ca minnake raljse. Ychinino mi n ce nia can hanmpicado
minkin kofin je obarajsa hehe chore, neukryy naserimny.

Habox ra pke ho into aygoro. Tlocetno cam Pooanin
tungeerc et chebara o hemye. Ha tpehtryak can jiegleo ha ninnin gyuhon
crathee, nbo an hejzeho cbeckan goeo oko mchc, macnhor hanmittia n
tunmpakinx thinx nmoa. A eeje je ro minnyio kai can ce tpeh-
n penuna. Yhine myne upyabumtine n motonperehix mrokorn, kya
carapheue ha henoonia karo boja ge n moria ja ec sunje ha ypehne,
cremin. Jojna ophagane bepahne. Hlpeko opajia herix kya sunje cy
yghane xarathake za parkoe sunje cy harominahe cre jeo kpoora. Eemba
npegeache mpeke za xarathake panha ykphyhe on coin; Upda ypyrini
Kaxya?

Злобрећну Розали Смит упознао сам још док је била мрштуљаво, офаџано девојче од двадесет година коме је већ била добро знана самоћа на дну боце вискија. Коса јој је била искрзана од превише фарбања - прошле недеље била је светло црвена, данас црна као ноћ, за време карнавала Марби Гра љубичаста и зелена. Имала је лепо извајано и малчице дивљачно лице, очи пажљиво оивичене прћилом, и намазане усне разувчене преко оштрих зубића. Да сам могао да додирнем Розали, осетио бих да јој је кожа свиленкаста и помало сува, и да њена коса као електричите пецка моје лице утмини.

Али нисам могао да дотакнем Розали, не тако да она то осети. Могао сам да провучем прсте кроз месо њене руке, бледо као телетина и стегнуто између њених танких коостију као љуспичаво рибље месо. Могао сам прстима обухватити глатку порцеланску куглу њеног зглоба. Али што се не тиче, мој додир није пролазио кроз њу колико ни устајао ваздух. Мој је додир могла осетити само као ледену језу која јој се кристалише дуж кичме.

"Твоја јетра је као врео, влажан сомот", рекао бих јој, провлачећи руку кроз њена ребра да помилујем тај измучени орган.

Слегла је раменима. „Још годину дана у овом граду и укиселиће се.“

Розали је дошла у Њу Орлеанс зато што је то била најужужија тачка до које је са својим новцем могла стићи - тако је барем говорила. Бежала је од љубавника ког је дршићући помињала само као Џоа Кашичицу. Од сећања на његов додир следила би се, више но што би икад могла од мојих ектоплазмичних прстију, и хукеља је са влажним пољушипем тропских ноћи.

Уселила се у стан у једну од најстаријих зграда у Француском кварту, изнад "дућана" у ком су се продавали љубавни напици и лекарије. Исправа сам се питao би ли јој било драго да откриje како у њеном тесном стану већ обитава један дух, али док сам посматраo како зидове украсава покровима од прене чипке и фотографијама адрогиних музичара с упалим образима који изгледау више мртви него живи, увиђао сам да могу слободно да се покажем, без бојазни да ће ме истерати. Увек је гњаважа кад позову

A one honk kama oyo ce ne nkapparin ni cessojinx nussoora ma in ce
“omimungjin” jijihon on mactrina, A to hngie motto bnttu pfehnu.
A che honk kama oyo ce ne nkapparin ni cessojinx nussoora ma in ce
“omimungjin” jijihon on mactrina, A to hngie motto bnttu pfehnu.
X

(Outline) **Thesis** **Kao** **Ma** **ce** **Pojarjina** **ce****cet** **sort** **thyo** **chromia** **ca** **mosion**. **Cape** **mi** **nipa** **o** **an** **Reborgs** **nhne** **kyj6ar** **an** **kyj7he** **za** **oimia** **jorhac-** **tmn** **Kakjyom**. **Kao** **kpo** **marj** **recceran** **cam** **Pojarjina** **nihaon** **meiae-** **certrojoniunher** **teira** **kofe** **cubara** **an** **sperebry**, **tpheha** **hose** **kehke-** **typoge** **mpn** **nomcjin** **ha** **hera**. **O**, **kao** **syj** **je** **mojognbrao** - **karb** **jin** **ce** **cia-** **mnjol**)

Ilapetela 3embe nohno hampogohr kameha he binin ee, aini oha je nohagee nhipetogpo, gitarharan getrapoyao jaione seamhi. Hinge qutu bepmeha illa sapatoe ty trapay minn kopoer; on je sekapahan tek upde jife hepheche, a hekironko mizumina kofee gy okuyamige illa hinkuy ctyryka je herero biniko teijo haminia ni myua, illa jin heero bo jinbo jinu ne pyke kuma. Aini illa jin ee oh crappo tawo jinle, sakooran y kytisy, illa jin ee noqinva ja tadvu?

ta. hny morin nogenet ja muta o heky kaky. Camo ypekintse nge n heka
ayaya, hemar hantica, kao ja te tyra herobe popounje gura torkha ja
craaby uykotnhy ni cheri. Camo yekkeba nme ykoyeho ni xatun; hemar
tarha kao pesori kurneta. Pozaan he mokke ja na xii binji, ame nm tha

човек, улагујући са као што чине сви бескорисни и непоузданци, увек би се добровољно јавио.

Тада би мој поручник направио три корака и улагивачу испалио метак у главу. Његов леш бисмо пажљиво положили у ковчег, његова крв је капала на хрпе злата, сребра или беџиштавог драгог камења, а ја бих тиснуо унутра једну од мојих кеса са чудотворним травама које су се специјално за мене правиле у Њу Орлеансу. Они би ковчег потонуо у муочваре, а мој човек, сад доказано поуздан, остао би да чува благо док ми не устроје.

Једино сам ја могао отворити те ковчеге. За то се побринула кеса са травама и бесни дух изданог човека.

Мој шести стражар обави своје кошчнате шаке око Розалиног врата и повуче је наниже. Разјами вилицу и угледах зубе, гладне и после двестотине година који притиснућу њен врат.

У ваздуху се подиже крвава измаглица; из ковчега се зачу звук цепања, онда шум брзе, загринуте агоније. Надао сам се да је неће превише

Бејах рекао Розали да никад више неће морати да се мигољу у танушним костимима пред очима мушкарца којима бале цуре на уста, и нисам лагао. Рекао сам јој да више неће морати да мисли о новцу, нисам лагао. Једино сам заборавио да јој кажем како не желим да своје благо делим са њом - жеleo сам само да буде мртва, моја Злосрећна Розали, да је ослободим овог света који јој је нанео толико бола, ослободим како би са мном могла да пута нетакнути мочварама и рукавцима, древним здањима града заглибиног у времену.

Убрзо је Розалија дух напустио тело и долетео мени. Није имао куд друго да оде. Осечао сам како се жестоко опире мојој лубави, али ускоро ће јој се претпоставити. Имао сам времена на претек је убедим.

јој се препустити. Имао сам времена на пртеж да је уседим.
Моја рука склизну низ Розалин врат и ја утиснух пољубац на њене ектоплазмичне усне. Онда чврсто стиснух њену крхку ручицу и нестадосмо заједно.

Попи З. Брајт, ШЕСТИ СТРАЖАР

избрала и превела Владислава Гордина

додатак часописа **Пола**, број 1

уреџник Зоран Ђерић

обликовање KVAR'

на насловној страни: **Душан Оташевић**, *Машина за*

коригование младалачких забл.

horopomernim ha je cve mto je y knjigoy ymreje. Vrjiccaha crnba cy cveretocen. Heroba nospomina hapymlia ra je y Hy Ophagcy, crnjyho meecine n inih ce da on y gojje mjeche mygine mpravilni crkav spak je hajtneum kaven ha tipogdy, neskicaen y mpmeyy ejom nomyt

Boje. Semra je noherle triatka n kao tipyhe; he binu tke crje.

Yoncara ha era clonata. Oha cegn ropon ja je to cavo mnpic yetijije semby. Cekre noho crkav kpera triakhe cy n tipyhe. Tipphabro giroto ma cy hken mi hksa pyko nmcavimnix chomchneha mpravna. Sna hbari uyt kpoos myy pukarini; hmpavirna aro moly ja la aby. Poszun han-cam cegn necrly kameh on pribata y ognin tipygor kpera, inni gapen onenehki; sagajay mo uba mtna y ognin tipygor kpera, inni bo he6o. Mato je nospomina y cekr kose moye cegn na mpmeyte pes-1

I pypye sujete hmpavirna kamehova sagajay ce y mactnba-
Bapem hnikor ko je y crthyja alye.

in ra ayo.

tipa oj hor peckor sryka y tunina mpe centrahe, aji hema hnikor ko rboanay kamyjy tipogya, n oha mpravna noj hemm nospom. Oha ce kpos cecoke y jinu the hanacet. Dkoko hena pyka hnhunava 3appalyt mba o ohme mto hmpavirna.

oha ce ulgoda srypa giroto mpravna natarkava, ulgajsyhna ma pakan-
kime mopam ja ce ogysem karo te ce upin he gn ykyjkn y tragedie. N
kpxdymhama gishaxn i amakhns mpravkni, am oha she ma nose jake
ma xoxa doea, n xoxah ny joj borovno opibegi ma mokc ma xoxa no
khye; kpkate oqeyy ionaty n min mpravno ceto ka tipogdy. Boin
Poszun hnyje ceborni sagapna jok ce nekappa ni yntkhyje
(Take gap mncin y ton tipytry.)

rope oj hor mto 3amnunba.

ha he6o inn jom yrek tipyhe y tipogdy? Mto lom ja hape he mokc gnti
nom sekhon, n mope ma cehna ma inje o sancta tam. Ma jin ce yncio
my chadocin te lajha srypa ctpax on he. Pashimata o ohme kogn je
Teofinjore (ko lom on gno). Y hemm lomimena paflohanitor y tonite-
Hmpavirna, oha ce pypne 39or kontrehe cipri, he 39or

Ojyja crjece car pampena upje soap, oha je cuprena.

in ajat. Sha ma ramo nra ionata. Sha tme je pypyay.
autake y nospjehov mspominty, rife otan upken crtage sanke sa parkov
harnika je ha alye, na he o6paha nskay. Pamimura o otaran sa

kuny ha kobby, aye karlo pypje mykteraj, mngache betpom. Aji
Ojyja tipse hntary hoh. Llok reken y kperecy, Poszun aye
karlo nuna jodje oj zanjry n paximuba.

Y tonjoi kyhnn Poszun cewi kpsa kxynchekor upospa, tneka
uphef pypjege beh molyaho mokpe.

oknyje y trace. Tepa njebojnyja aja ybje yhypa, kypn naa kyhe ma
onityje y trace. Hchek hniky no oboon notony, kake Matn. Okramahce ce
zajnra.

Mati hnyj, ty pypay sa ouloropom kogn he je n 3ajboropinti
jem n pypemnon).

moy Poszun. Tlancethje tamne oqni, nis hnxn nigrat ym heotryupheh nicksn-
(Ojyjehon moy aja y myk ore mbejske y tipat yppenonam

, „Shan, ake gnx ra nospakinka, ohe he gno tam?“

„Shan, Oh ojutimo ha he6o.“
je happyne, „Hng Poszun“, kake oha hanokon. Teofinjor tipog je
benike tipyin omuytay hisi ctowarz. Tonjokn nspas heozh nna mario
heyntitho accebarra, n ja nohoro yphashay y hera.

Mati ce tpyin ja ocarne mnpa. Poszun ha tipytyak nshne. Oha ce car
to nntite, n ccehan ja in Poszun ha tipytyak nshne. Myhn me
6pat; rakhycke nospomine yrek nshyjne orjetera. Myhn me
shay. He shan joje Teofinjor mokja nppr nshne nshne nshne
(Obje mocojoni heka mhabinha, y chy, nni ippe he gnti, y mon
sactase y pipy nheobrko koxom kpos hehe yjche.

, „Mta je, Poszun?“ mafshn nrae nnn ce mazhine npeconon;

Oha ce pbnor n hanokon kake: „Mata“.
tn kogn occarbra, hecpanhacot yjora n pethin nshne ja meryje mhaba.
cumha nnnho, nra tñhacet nnn qchpachac ronina. Ynica hnhnac-
3ajpakkra. Kaj onnthe norjeh, mocrase jasho ma je crpaga no mto ce
nunjanon ckyhno. Herokino myra oky joj 3ajbinterya cye kose jemira
jikky hemm kameha, no tome kake je pamimura tamke horo noj

Попи З. Брајт (Poppy Z. Brite, 1967), љупка чаробница из Њу Орлеанса, бивша стриптизета и бејситерка белих мишева, од почетка своје списатељске каријере важи за "најсајнију звезду на небу хорор литературе" и "богињу америчког хорора". Још пре него што је објављен, први Попин роман *Изгубљене душе* (*Lost Souls*, 1992) часопис **Фангориј** уврстio је међу десет најбољих романа о вампирима свих времена. Тайну великолик успеха ове о наредне три књиге треба тражити пре свега у креативној синтези жанра са елементима еротике, фантастике и киберпанка. Брајтова своје јунаке (вампире, хомосексуалце и масовне убице) смешта у андерграунд културу, у окружењу панка и дроге у коме се здружују неоготика и тинејџерске фантазије на тему смрти и уништења, а све то под претеком сенком вируса сиде. Јени вампире пију крв помешану са вотком, узимају LSD и за своје станице бирају Њу Орлеанс, "амерички Париз", град пез клубова, алкохола и прне магије.

На овој прози утиснут је печат деведесетих: Попин хорор прераста у сагу о сиди и хомосексуализму, а смрт и секс се укрштају исто онако језивито као код Вилијама Бауза и Цејмса Баларда. Брајтова не пише стандардни комерцијални хорор роман: њена дела препуна су рециклираних и персифлираних ликова и мотива у распону од готског романа до панк субкултуре и не заустављају се на оргији хорора, еротике и порнографије.

Поред три досад објављена романа (уз наведени, *Изгубљене душе*, то су: *Пущанje крви*, *Drawing Blood*, 1993. и *Предиван леш*, *Exquisite Corpse*, 1996) и збирке прича, *Фейтус из мочваре* (*Swamp Foetus*, 1994), Брајтова је саставила и антологију женске хорор прозе под називом *Љубав у венама* (*Love in Vein*, 1994) а тренутно завршава биографију контроверзне рокерке Кортни Лав.

Владислава Гордић